

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 65.

Ottende Session.

41de Møde.

Løverdagen den 14de Februar.

(Forts.)

Beskyldning (fortsat): Det er altsaa et ganske andet Spørgsmaal, hvorvidt en Finantminister vilde finde det hensigtsmæssigt at anvende et Overskud paa en saadan Maade, at han ikke med Lethed kunde disponere derved. Iøvrigt er der anført, at Tilskudene kun skulle indbetales med en Ottendedeel hver Maaned, hvilket man havde fundet at være en billig Maade. Ja, saasnart man kommer ind paa Billighed og Overenskomst, saa har jeg erklæret, at det er min fulde Overbevisning, at Rigsdagen vil gaae saavidt som muligt; men det er ogsaa kun, naar man gaaer ad Overenskomstens Vej, ikke naar man siger: Det er vor Ret. Det er denne Betragtning, jeg sta Begyndelsen af har gjort gjældende, at det er Rigsdagens Ret, der er gaaet for nær. Jeg er fuldkommen overbevist om, og jeg troer i saa Henseende at udtale den hele Forsamlings Mening, at i det Dilemma, der er Tale om en Overenskomst om, hvorledes Finantserne hensigtsmæssigt kunne bestyres, hvorledes der skal stilles de nødvendige Penge tilveie, endog saa til Kassebeholdninger, da gaaer Rigsdagen i saa Henseende saavidt som Nogen, og jeg troer, at det nærværende Ministerium har havt mange Beviser paa, hvorledes Rigsdagens Anskuelse er i saa Henseende. Jeg troer ikke, at jeg behøver nærmere at gaae ind paa den Betragtning, som den meget ærede Landstingsmand gjorde gjældende med Hensyn til den administrative Vilkaarlig-

hed, at en Finantminister kunde falde paa ved Aarets Begyndelse at forlange 3 Millioner til at anskaffe de nødvendige Obligationer og det nødvendige Sterling for at dække Renterne og Afbetalingen paa den dansk-engelske Gæld. Jeg troer, at det er en saa forunderlig finantstiel Udsærd, at ingen Finantminister, som har sit finantstielle Rygte hørt, vil anvende den. Naar man siger, at man dog kan opstille det som et Tankeexperiment, at det er en Mulighed, saa siger jeg: Ja, paa Muligheder skal jeg ikke indlade mig; men i Virkeligheden er det umuligt. Det kan derfor slet ingen Indvirkning have paa selve Spørgsmaalet. Jeg skal ikke gaae videre. Jeg har med Forundring hørt den meget ærede Landstingsmand yttre, at man ikke veed, hvad der er Indtægt, og hvad der er Udgift. Jeg troer, at det er af den Slags Ting, som Enhver meget vel forstaaer, der har sat sig ind i de finantstielle Forhold; jeg troer ikke, at der behøves nogen videre Forklaring af, hvad der forstaaes ved Indtægter, og hvad der forstaaes ved Udgifter. Jeg troer deri at kunne gjentagende den samme Anskuelse, som den ærede Landstingsmand udtalte igaar, idet han nemlig gjorde opmærksom paa, at Statsgælden var sør posteret paa den Maade, at Indbetalingerne paa den svævende Statsgæld vare førte til Indtægt og Udbetalingerne vare førte til Udgift, men at nu var det forandret saaledes, at kun Differensen blev opført. Ja, dersom deri skal findes noget Bevis for Banskeligheden af at bestemme, hvad der er Udgift, og hvad der er Indtægt, saa er det en anden Sag. Der kan være Spørgsmaal om en rigtig eller en urigtig Postering; men der kan ikke være Tvivl om, hvad der er Udgift, og hvad der er Indtægt. For